

Att bedöma konst – en svår konst

TEXT&FOTO KRISTIAN WESTIN

Konstnären Lars Tärning har en inte helt enkel uppgift framför sig – nämligen att välja ut vilka verk som ska tas ut till Lenninge konstförenings vårsalong. Han betraktar koncentrerat några av alla de hundratals konstverk som för tillfället står uppställda på golvet längs väggarna.

– Ofta är det självklart, men ibland kan det vara väldigt svårt att bedöma om ett verk är fågel eller fisk, säger han.

Daagarssongårdens utställningssal formligen dignar av målningar, under två kvällar har konstnärer haft möjlighet att lämna in bidrag till Lenninge konstförenings årliga jurybedömda vårsalong. Juryn det här året består av Stockholmskonstnären Lars Tärning, som själv stället ut på Daagarssongården nyligen. Men hur går det egentligen till att bedöma konst? Och går det att göra på ett rättvist sätt? Häng med, så får vi se.

Att ett gediget kunnande i ämnet är ett måste för någon som ska agera jury, i vilket sammanhang det än må vara, är förstås självklart. Men även en erfaren konstnär av Lars Tärnings kaliber tycker att det kan vara en svår konst att bedöma konst. Han förklarar att en av svårigheterna ofta är att en och samma konstnär kan vara väldigt ojämn, och dessutom kan ha lämnat in verk i flera olika tekniker. Då gäller det att den som bedömer har både öga och känsla – och gärna en gnutta humor också.

– Som här till exempel, säger Tärning och visar två tavlor med vitt skilda stilar av samma konstnär.

– Den här är inget speciellt (höjer upp

tavlan i ena handen) men den här däremot (höjer den andra) känner man ju att man vill plocka med, säger han med ett brett leende.

Det är helt klart en tavla som lockar mungiporna uppåt, konstnären i fråga har hittat ett nytt användningsområde för krannarna i bag in box-vintettrorna. Här utgör de istället mularna på korna i målningen som just charmat Lars Tärning.

Han radar snabbt upp fem tavlor av en annan konstnär bredvid varandra.

– Här kan man ju direkt se att de här två (pekar) inte alls är bra... men den här, däremot (plockar upp en av målningarna) är ju faktiskt riktigt fin. Den är bra alltså. Man kan se att konstnären har varit på stället som målats av, det finns en närvarokänsla.

Så ställer han upp fem ljusa akvareller av en annan konstnär jämte varandra.

– Här ser man exempel på ett genuint kunnande, väldigt fint hantverk. Men samtidigt är det ju lite upprepning, så det kanske räcker att ta med två eller max tre till utställningen.

Efter att ha gått igenom ytterligare några

av alla inlämnade verk konstaterar Tärning:

– Man ser att många härmar andra konstnärer. Det är ju inte så roligt kanske, men behöver inte heller vara fel faktiskt. Överlag tycker jag att standarden på det som lämnats in är högre än jag hade förväntat mig. Hittills har jag inte sett någon som inte haft åtminstone något som inte skulle kunna bli aktuellt för att tas ut. Det måste man säga är ett gott betyg.

Han tar sig an en konstnär ytterligare:

– Den där var inte bra... men den här var ganska okej...

Lite längre neråt väggen konstaterar han att flera riktigt kompetenta konstnärer råkat hamna bredvid varandra:

– Här har vi att göra med några avancerade, det syns på en gång. Här blir det ju också väldigt svårt att plocka ut vilka som ska komma med, som att välja mellan äpplen och päron.

Lenninge konstförenings ordförande Stefan Daagarsson är nog med att betona att alla verk ges en ärlig chans i bedömningen, och det är säkerligen helt sant, men svårigheten i att jurybedöma konst är ändå

uppenbar – i valet mellan två lika goda verk blir det till sist personlig smak hos bedömare som faller avgörandet. Lars Tärning säger rättfram att en jurybedömning alltid till viss del blir lite av ett lotteri.

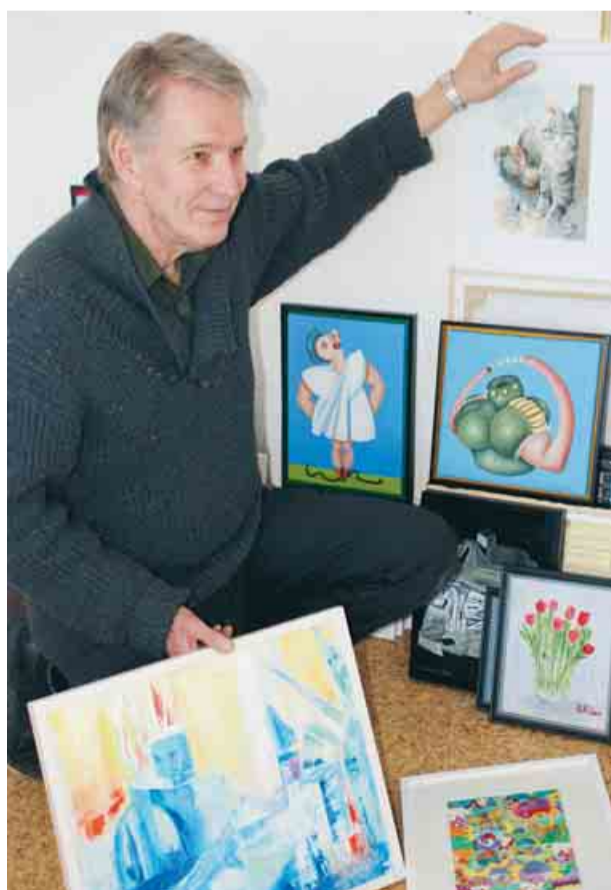
– En liten sån ingrediens blir det ju, eftersom vissa personer gillar det här och andra skulle gilla det där. Man får en personlig dragning till vissa verk, det är som när man ser en tjej – ibland tänder det bara till på något sätt, småler han.

Ett tydligt sådant exempel ger han snart, vid en tavla som vid en första anblick faktiskt skulle kunna misstas för ett mellanstadiebarns verk från teckningstimmen i skolan.

– Den här tycker jag är fullkomligt genial. Det är poesi.

Så fortsätter han att gå igenom verken, varje tavla eller skulptur får sin tid för granskning. Där är Lars Tärning nog. Ofta går han tillbaka för både en andra och en tredje titt på de verk där han har minsta lilla känsla för att det kan finnas något. Viktigt, anser han, för som han säger med ett snett leende:

– Man vill ju inte att något geni ska glida igenom.

Lars Tärning vet hur man bedömer konst – men det är inte alltid lätt, ens för en skicklig konstnär och konstkännare.